

Midfaste søndag

Johannes ev.6,1-15 – Bispisningsunderet

Derefter tog Jesus over til den anden side af Galilæas Sø, Tiberias Sø. En stor folkeskare fulgte ham, fordi de så de tegn, han gjorde ved at helbrede de syge. Men Jesus gik op på bjerget, og dér satte han sig sammen med sine disciple. Påsken, jødernes fest, var nær. Da Jesus løftede blikket og så, at en stor skare kom hen imod ham, sagde han til Filip: »Hvor skal vi købe brød, så disse folk kan få noget at spise?« Men det sagde han for at sætte ham på prøve, for selv vidste han, hvad han ville gøre. Filip svarede ham: »Brød for to hundrede denarer slår ikke til, så de kan få bare en lille smule hver.« En af hans disciple, Andreas, Simon Peters bror, sagde til ham: »Der er en lille dreng her, han har fem bygbrød og to fisk; men hvad er det til så mange?« Jesus sagde: »Få folk til at sætte sig.« Der var meget græs på stedet. Mændene satte sig; de var omkring fem tusind. Så tog Jesus brødene, takkede og delte ud til dem, der sad der; på samme måde også af fiskene, så meget de ville have. Da de var blevet mætte, sagde han til sine disciple: »Saml de stykker sammen, som er tilovers, så intet går til spilde.« Så samlede de dem sammen og fyldte tolv kurve med de stykker af de fem bygbrød, som var tilovers efter dem, der havde spist. Da folk havde set det tegn, han havde gjort, sagde de: »Han er sandelig Profeten, som skal komme til verden.« Jesus forstod nu, at de ville komme og tvinge ham med sig for at gøre ham til konge, og han trak sig atter tilbage til bjerget, helt alene.

PRÆDIKEN

Flere veje ind i teksten

For tiden er det en mager omgang at gå i kirke. Meget af det, der er med til at stille vores sult, er pillet ud af gudstjenesten. Vi synger ikke med på salmerne, vi får ikke lov at svare på Guds ord med tak og lovsang – vi sidder alt for langt fra hinanden i et alt for tomt kirkerum - og vi mangler fællesskabet omkring nadverbordet.

Gudstjenesten rummer ikke alle de kalorier, den plejer er, og så skulle det da lige passe, hvis vi også udsultede evangeliet, så der

slet ingen næring er at komme efter. Vi er nødt til at have noget åndeligt huld at stå imod med, noget som virkelig mætter.

Men underet om de fem brød og to fisk, der mættede femtusind mennesker den dag på bjerget – det er så let at skyde ned, så der ikke bliver meget tilbage end en lille mager rest.

Det er så let at kalde det overtro og noget gammelt vrøvl? Er man ikke en idiot, hvis man tror på den slags? Og er der mon ikke en naturlig forklaring?

Jamen, det kan man sagtens finde, hvis man vil. Det *bliver* bare meget magert. Men er man til det kaloriefattige, så er der også noget at hente i dagens tekst.

Der er tre veje ind i evangeliet. Og for at bruge et billede fra madens verden, så kommer an på, hvilken ost, man er til. Der er den magre, den mellemlagrede og den fuldfede.

Den magre

Den magre vej er at afmontere mysteriet fuldstændig og gå efter en naturlig forklaring. Det er en velkendt vej. Kan man gå på vandet? Nej, der har sikkert ligget nogle store sten lige nedeunder vandoverfladen, så det bare har set ud, som om han gik op vandet. Kan man opstå fra de døde? Nej. Der kom sikkert bare nogen og stjal liget, så det så sådan ud.

Man kan gøre det hele til mager visdom. Men her i historien om de fem brød og to fisk, kan den naturlige forklaring faktisk være ganske smuk og evangelisk:

For kunne man ikke forestille sig, at der er sket det, at i det øjeblik Jesus begynder at dele ud af drengens madpakke med de fem brød og to fisk, så har alle de andre fulgt hans gode eksempel – og dem der også har en madpakke med, har så gjort det samme.

De har taget af deres mad og delt ud til dem, der ikke havde mad med den dag – og på den måde blev alle femtusind mætte.

Det er slet ikke nogen dårlig pointe. Jesus viser med sit eget eksempel, hvordan man skal gøre – hvordan man kan være et næstekærligt menneske i verden: *vi skal tage af vores eget overskud og dele med dem, der ikke har.*

Gud elsker en glad giver, siger Paulus. Men han siger også, at enhver skal give, som han eller hun har hjerte til. Gud ser nemlig ikke kun på gavens størrelse, men på den glæde, den gives med.

Så det er ikke for at tvinge os til noget. Gaven er smukkeste, når den gives i frihed. Men så igen, på den anden side: Gud har jo allerede givet os så meget, så vi har rigeligt at tage af!

De lykkeligste lande i verden er dem, der er mest gavmilde, siger økonomerne. Og Paulus supplerer, når han skriver, at den der sår sparsomt, også skal høste sparsomt – mens den der sår rigeligt, skal høste rigeligt.

Det gælder alle steder. I vores ægteskab og parforhold, i familien, i venskaber. På arbejdspladsen, i politik, alle steder.

Den der sår rigeligt, høster også rigeligt. Og Gud elsker en glad giver.

Den mellemlagrede

Men mætte maver er ikke det samme som mætte sjæle. Nu skal der mere fylde på. Vi skal ind i det mellemlagrede lag.

Mennesket lever ikke af brød alene – mennesket lever også at tro og håb og kærlighed.

Vi lever af ånd. Vi lever af at blive tanket op sjæleligt. Det har corona da lært os noget om! Vi lever af at mærke, at vi er forbundet med hinanden og med et større rum omkring os end det, vi selv fylder ud.

Vi henter næring fra de kanaler, der ikke kun går indad og ned i mavesækken, men rækker ud af mod andre hjerter og ind i mysteriet om den store sammenhæng og det, der holder det hele oppe.

Mad er også meget mere end mad. Tænk på, hvor meget liv og kærlighed der er i måltidet. Og i at dele det med andre – vi savner jo at komme ud på cafeer og restauranter og sidde tæt omkring bordet. Ikke bare for at blive mætte, for det kan vi bliver hjemme i vores corona-sikre stuer. Mad er der nok af her i vores del af verden. Og fødevarerbutikkerne er de eneste, der har haft åben hele tiden! Men mad er jo ikke bare mad.

Når jeg kommer hjem til min gamle mor og hun har stået hele eftermiddagen for at lave et dejligt måltid, som hun ved jeg kan lide,

så kan jeg godt lige blive grebet af lidt dårlig samvittighed - for det er jo mig med de yngre kræfter, der burde lave mad til hende.

Men nej, for min mor er det måltid, hun bruger tid og kræfter på og mange timer på sin gamle ben - en kærlighedsgerning, som fylder min sjæl med lys og bekræfter, at jeg er det elskede barn.

Ligesom når vi rækker ud efter nadverens brød og vin. Vi forbinder os gennem brødet og vinen med den Gud, der har givet os sit hjerteblood. Og som i det lille rituelle måltid bekræfter sin kærlighed til os - og at vi som søskende omkring et bord er forbundet med hinanden – samlet sammen som en familie, der ved, at trods alt det bøvl vi har med hinanden, og trods den familiehistorie der ikke altid er smuk og varm - så hører vi alligevel sammen og favnes af den kærlighed, der kommer fra kilden selv og derfor aldrig løber tør, men bliver ved med at flyde over og varme vores kulde.

Den fede

Lad os nu til sidst gå ind i det fuldfede møde med underet. Underet som det foregår lige for øjnene af os. Vi får givet, og givet og givet – og rakt og rakt. Og vi tager imod og tager imod – hver eneste dag.

Vi tager det under, som er livet selv, ind med vores øjne, næse og mund – ser det omkring os, indånder det i hvert eneste åndedræt, og smager på det i utallige nuancer og mærker det ved blot at være tilstede her under himlen.

Og er Jesus Kristus *for os* Guds hjerte, ansigt og stemme – synlig og hørlig tilstede iblandt os – så er *denne lille bevægelse med brødet og fisken et tegn* til os om, at vi kan regne med - at Gud bliver ved med at give os i rigt mål af alt det der er.

Alt det vi elsker og smager og indsnuser og indånder hver dag i vores liv. Det kommer til os – ned i vores skål.

Hver morgen i min skål, en nåde uden mål, til mig nedflyder... som der står i en gammel salme.

Hver morgen – fuld af nåde, et forår på vej for fuld kraft. Endnu en dag på denne jord. Livet igen opstået, med morgenkaffe og timer at tage fat på.

En nåde uden mål. Igen og igen. Generation efter generation. Lige meget hvad vi gør for at ødelægge det hele. Så ruller morgenrøden hen over himlen, igen og igen.

Gud lader græsset gro og brødet flyde – som et tegn på, at det er her alt sammen. Alt hvad der kan gøre et menneske glad.

Tag det, spis det. Der er nok af det. Også nok af den kærlighed, der kommer fra Gud. Det fuldfede under giver os troen på, at fra Gud er der altid mere af alting. Mere forår, nyt liv der vokser op af alt det, der forgår, liv på den anden side af de kampe, vi må udkæmpe - mere tilgivelse når vi alligevel ikke kan være så gode og gavmilde som vi burde. Mere glæde, når vi troede glæden var forbi.

Mere liv, når vores dage på denne jord en dag er forbi. Fra Gud er der altid mere i vente. Det er det fuldfede, nærende budskab i den lille madpakke i dagens evangelium.

Og så går vi mod påske. Vi kommer fra julen – vi kommer fra Betlehem, der betyder på hebraisk "brødets hus". Og vi sang tilbage i decembers mørke om det lille barn, der blev lagt i staldens fodertrug.

Men måske var det i virkeligheden et dejtrug – som det lille barn Jesus blev lagt i for at hæve op og blive, om ikke et stort brød, så LIVETS BRØD, givet til os for at give os en ny begyndelse, igen og igen.

AMEN